

1. Ad Dekkers

Onder alle kunstenaars die ik te spreken kreeg over het eigen werk – het moeten er tussen de vijftig en de zeventig zijn geweest – was er niet één die van zoveel emotionele betrokkenheid blijk gaf, die zoveel vuur in zijn toelichting en aanprijzing legde, als Ad Dekkers. Allicht gold de hartstocht de schoonheid van het laatst geproduceerde werk maar tegelijk moest ik worden overtuigd van nog iets anders. Het was, bleek dan, zo *waar* wat zijn kunst tot de wereld wilde zeggen. En het was zo *nodig* dat het werd gezegd. Op de dijk langs zijn woonplaats Gorkum, waar we een keer wandelden opdat ook een Amsterdammer de wijsheid van de majestueus stromende Merwede ervaren zou, droeg hij de bewijzen aan. Hij schoot dan weg, plukte iets uit het gras en duwde me het bewijs onder de neus. Een paardebloem of de pluizebol daarvan, een weegbreeblad met de nerven aan weerszijden van een as van symmetrie: zag ook ik het wel? Begreep ik het wel? Ik moest het zien, ik kon er niet omheen: de centrale ordening, de

37. Ad Dekkers: Cirkel in ontwikkeling naar vierkant, 1970, beton Ø400 x 60 cm, Crematorium Daelwijck, Utrecht-Overvecht

geometrie, de symmetrische verdeling: het zat gewoon in de natuur. Het bepaalde de *hele* natuur. Ja – en het moest dus ook zitten *achter* de natuur. Jazeker: de verborgen orde in het kosmische gebeuren die niet anders kon zijn dan een orde

van geometrie. Het was een *mooie* orde. En het was een *betere* orde, ook dat - een orde van niets dan harmonie. En verdomd, viel daar niet van te leren? Moesten we het niet als een voorbeeld zien? Moesten we niet zien te bereiken dat het ook bij ons een beetje op die harmonie ging lijken? Want dat zou ik toch wel met hem eens zijn, dat vond ik toch ook: het was eigenlijk maar een zootje wat ze van de wereld hadden gemaakt.

De kunst van Ad Dekkers is kunst met een boodschap. En de kunstenaar kwam daar rond voor uit. Ik vertaal uit de vroegste van zijn gepubliceerde teksten, ze verscheen in 1964 in *Structure*, het Engelstalige maar door de Nederlandse kunstenaar Joost Baljeu geredigeerde tijdschrift voor geometrische kunst:

Het is mijn mening dat alles in het leven bestaat doordat het berust op evenwicht, op de harmonie van tegengestelden. De plastische uitdrukking van in evenwicht gebrachte proporties bezit een zo doordringende kracht dat ze het geheel van de samenleving kan veranderen. Immers het innerlijke leven van de mens zoekt contact met wat essentieel is in de beeldende uitdrukking. Aldus zal een plastische uitdrukking die vrij is van het figuratieve beeld, zuiver is van kleur en ontbloot van egotisme in staat zijn om een emotie van zuivere schoonheid op te wekken, die ons gevoel voor evenwicht versterkt en werkzaam is als een afweer tegen alle onevenwicht in deze wereld. Dit idee is de kern van mijn werk, daar het mijn ernstigst verlangen is om door middel van mijn werk de mens bij te staan zichzelf te bevrijden van alle onzuiverheid en het evenwicht te bereiken van liefde en rede.¹²

---

12 Uit: Ad Dekkers, *Statement*, *Structure* 6/2, 1964. Herdrukt in Carel Blotkam, *Ad Dekkers*, Staatsuitgeverij 's Gravenhage, 1981, p. 157